

PŘÍLOHA POUTNÍKA

Ročník I

27. července 1997

Číslo 3

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

PŘIJMI PEČEŤ DUCHA SVATÉHO

Jak to všechno začalo

Všechno to začalo tak nevinně - zápisem do seznamu „těch, kteří mají zájem o přijetí svátosti biřmování“. Ještě v momentě, kdy nás otec Pavel seznamoval se svými představami o způsobu „přípravy“, vypadalo vše na hladký průběh: pár večerů katecheze, občas pár stránek z Bible a osobní rozjímání. Nevím, jak ostatním, ale již po „druhé lekci“ příprav mi bylo jasné, že tak jednoduché a nevinné to zas nebude. Otec Pavel začínal stále nová a nová témata a tím nám předkládal stále nové náměty k přemýšlení. Věci a fakta, která jsem dříve považovala za samozřejmá a zažitá, se začala vynořovat v jiném světle a jiných (často netušených) souvislostech. Pokud bych měla jmenovat některá z témat, která na mne nejvíce zapůsobila, pak bych se v prvé řadě musela zmínit o večeru, kdy jsme „probírali“ výklad k modlitbě „Otče náš“, či o jednom z prvních setkání, na kterém se nám otec Pavel snažil odpovědět na otázku „Proč věřit?“.

Večer před slavností

Týdny ubíhaly, náš velký den se blížil, a ve mně neustále narůstal pocit, že jsem se nestihla dostatečně připravit, že předstoupit před Boha s tak povrchními a neúplnými vědomostmi je přinejmenším troufalé.

V tomto rozpoložení jsem v sobotu večer (před slavností) namátkou vybrala z knihovny jednu knihu, „naslepo“ ji otevřela a četla:

„FAC TUA,
QUAE TUA SUNT,
CETERA LINGUE DEO.“ (Walther)

(Ze sebe udělej, co udělat můžeš, ostatní přenech Bohu.)

A tak jsem se upřímně pomodlila, vše „ostatní“ přenechala Bohu, a v očekávání věcí příštích s úlevou usnula.

NEDĚLE - 22.6.1997

A bylo jitro, den sedmý.....

Od samého probuzení, jsem prožívala velmi zvláštní směsici pocitů - napětí, očekávání, radost i obavy. Až dnes, s odstupem času, bych alespoň některé z nich dokázala vyjádřit. Myslím, že příčinou neklidu byl rozpor mezi skutečností „přijmout dar“ a pocitem vlastní malosti a nedostatečnosti. Vždyť jistě nejen mě napadaly otázky typu: „Co jsem já, ve své nepatrnosti, proti Boží moci? Čím jsem si tu obrovskou milost zasloužila? Dokážu s ní správně zacházet?“ Kupodivu, všechny obavy a strachy zmizely v okamžiku, kdy otec biskup přistoupil k oltáři.

Jestli teď někdo z vás očekává, že si v následujících řádcích přečte, co jsem prožívala při (popřípadě ihned po) přijetí Svátosti Ducha svatého, bude asi zklamán. Jediné, co jsem schopna si do dnešního dne vybavit, jsou slzy, které mi tekly po tvářích, a já vlastně nevěděla proč.

Završením nádherně prožité slavnostní mše svaté byl překrásný dárek od mé kmotry (a její rodiny) - Bible. Doufám, že i ona bude na tento den ráda a dlouho vzpomínat. Jak se sama vyjádřila: „Prožívala jsem své biřmování znovu a snad jsem ho i lépe pochopila.“

A tak mi nezbyvá, než počkat si pár týdnů, až se dojmy z prožité slavnostní chvíle začnou vynořovat nezkraslené a ve své plnosti. Sobě, i vám všem ostatním, bych moc přála, aby se Duch svatý cítil v našich srdcích opravdu „doma“.

PS: ŠEST DNÍ BŮH PRACOVAL.....

Nejen Bůh, a nejen šest dní. **DÍKY, otče Pavle** (a promiňte, že tak pozdě), za každou minutu, za každou modlitbu, kterou jste nám věnoval, za milý dárek i pohoštění. A především - **Bohu díky za to, že jste.**

(Mach)

KALENDÁŘ

So 2.8.	Tradiční benátská noc s ohňostrojem - u koupaliště v Bystřeci
So 2.8. – Ne 3.8.	Tradiční poutní slavnost v Nekoři
Pá 15.8. - v 19 hodin	Mše svatá na Mariánské hoře
Ne 17.8. - v 10.15 hodin	Poutní slavnost v Letohradě - na Orlici
Ne 17.8. – v 10 hodin	Poutní slavnost v Neratově - v prostoru opravovaného kostela Nanebevzetí Panny Marie
Ne 17.8. - v 10 hodin	Hlavní poutní slavnost v Králíkách - v poutním kostele na Hoře Matky Boží (další mše svatá: odpoledne v 15.00 h.)
Ne 17.8. - v 8.30 hodin	Poutní slavnost v Ústí n.Orl. - v děkanském kostele Nanebevzetí P.Marie (další mše svatá: ráno v 7.00 h.)
Ne 24.8. - v 8 hodin	Poutní slavnost v Jablonném n.Orl. – ve farním kostele sv. Bartoloměje (další mše svatá: večer v 18.00 h.)
So 6.9. - Ne 7.9.	<p>Poutní slavnost na Mariánské hoře - v poutním kostele Narození P.Marie</p> <p>Mše svaté: v sobotu večer v 18.00 h. v nedělí ráno v 7.30 h.</p> <p style="text-align: center;">dopoledne v 10.00 h. odpoledne v 16.00 h.</p> <p>Mše svatá v 10 hodin bude slavná a zpívaná za účasti Mons. Josefa Hrdličky, světícího biskupa z Olomouce</p> <p style="text-align: center;"><i>Bližší program pouti na Mariánské hoře bude včas sdělen!</i></p>

(Pa)

VZDĚLÁVÁNÍ

VÍTE, ŽE.....

Corpus Christi - Boží Tělo

Ne všichni známe okolnosti, které vedly k ustanovení některých svátků v životě naší církve. Mezi těmi nejznámějšími, jako jsou např. svátky Vánoční a Velikonoční, jejichž podstata je pro mnoho našich spoluobčanů skryta stojí také svátek Těla a Krve Páně.

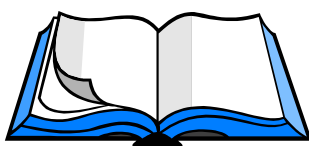
Tento svátek ustanovil po zázračných událostech v italském městě Boluna v roce 1263 papež Urban IV. Město si jako svoji zastávku na pouti do Říma vybral pražský kněz Petr. Smyslem jeho cesty bylo zbavení se pochybností v Kristově přítomnosti pod svátostnými způsoby. Petrovi měla modlitba u hrobu Sv. Kristiny, mučednice z doby císaře Diokleciána, dodat síly pro dokončení jeho cesty. Během obřadu Mše svaté, kterou zde sloužil se událo cosi nevídaného. Z přelomené hostie vytryskla krev a na místech svého dopadu na oltářní schody a korporál (prostřené plátno) se vytvořila podoba Kristovy hlavy s trnovou korunou.

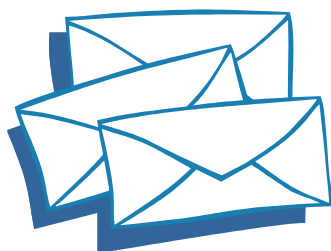
Zakrvácený korporál spolu s onou přelomenou hostií obdržel papež. Ten přijal tuto událost jako posilu v boji s názory uvnitř církve vyvolávající silné pochybnosti o Kristově přítomnosti ve svátosti eucharistie. Poté obohatil liturgický rok o nový svátek, zdůrazňující význam a „efekt“ události, kterou si připomínáme na Zelený čtvrtek - poslední Večeře Páně.

Předměty potřísněné tehdy ve 13. století krví z přelomené hostie uctívají každoročně u příležitosti svátku Těla a Krve Páně velké množství věřících. Oslava samotná, kdy věřící utkají asi 1 km dlouhý koberec z květů, patří mezi velkolepé.

Oslavy tohoto svátku v našich krajích tak výpravné nebývají. Přesto však máme někdy snahu soustředit svoji pozornost více na vnější podobu vlastní slavnosti, místo toho abychom se zamýšleli nad její vnitřní podstatou. Trápí nás úkoly spojené s praktickou stránkou oslavy, jejíž vlastní průběh nemá být snad až tolik důležitý, ale její skutečné sdělení nám občas uniká. Abychom si uvědomili sílu a milost, kterou nám Kristus svojí přítomností v eucharistii dává, potřebovali bychom alespoň jednou v životě zahlédnout krvavé skvrny pod lámanou hostií. Snad je však uvědomování si faktu, že se jedná skutečně o Kristovo Tělo silnější a hlubší v našem případě, je-li podloženo pravou vírou. Vždyť co by to bylo za víru, která by měla být prohlubována nějakými viditelnými, jakoby názornými důkazy ze strany toho, v něhož věříme? Můžeme čerpat radosti i posilu ze zázračných událostí, ke kterým již došlo, jako např. těm v Boluně a které jsou jedním z mnoha jasných důkazů a pevných bodů pro víru budoucích generací.

(RM)

K ZAMYŠLENÍ**PROČ JSEM ČLEMEM TÉ „ZLÉ“ KATOLICKÉ CÍRKVE?**

„....To, co dnes církev a její ctíhodná strana předvádí, mne i mnoho dalších křesťanů od církve odvádí.“

Tak tohle je úryvek z dopisu mé dávné spolužačky, matrikové katoličky, i když jinak správné holky (manželky, mámy, poctivé pracovnice a vůbec občanky). A protože předpokládám, že na podobné invektivy musel či někdy bude muset reagovat kdokoli z čtenářů, zdá se mi vhodné použít farního občasníčku i k tomu, abychom si v první řadě sami uvědomili, co nás vlastně váže k instituci zvané katolická církev, a posléze byli schopni své setrvání v ní více či méně šťastně obhájit (radši více!!!).

Více hlav - víc rozumu! A tak doufám, že můj pokus o dlouho odkládanou odpověď na dopis rozšíří další čtenáři o své vlastní pohledy a další argumenty, který by použili oni.

Milá Miky!

....A teď k Tvým výhradám vůči církvi: mohu Ti dodat jen subjektivní důvody, proč přes značnou mediální proticírkevní hysterii i mé vlastní výhrady je pro mne církev stále jednou z mála skoro jistot ve všeobecné vratkosti plavby po matičce Zemi.

V první řadě: církev je tvořena lidmi jako Ty a já - chybujícími, nedokonalými, s dobrými, ale i špatnými sklony, schopnými využít jen nepatrnou část svého mozkového potenciálu, a tudíž neschopnými komplexního a objektivního nazírání celku. Chyby v církvi tedy logicky budou i nadále. Ale ona tu přesto je už 2000 let - navzdory otřesům a krizím. (Kolik pádů „tisíciletých“ říší, ideologií „na věčné časy“ - o pádech firem, bank a jiných „jistot“ nemluvě - už jen samy pamatujeme?) Nezbyvá tedy než uvěřit, že církvi šéfuje někdo s podstatně vyšším IQ než je to naše lidské.

Dále: snad každý člověk chce, a taky by měl někam patřit. Dosud jsem nepoznala lidské seskupení, kterému by byl nadřazen tak jasný mravní kodex. Že jsou mezi věřícími takoví, kteří mu zdaleka neodpovídají, a že je mnoho jednotlivých ateistů, kteří jsou lepší? Určitě. Ale při porovnání velkoplošného vzorku opravdu věřících a stejně rozsáhlé skupiny nevěřících by zcela jistě při „zvážení“ myšlenek, slov a činů skupina první vykazala nesrovnatelně pozitivnější výsledky. Přece jen vyloženého podrazu, nemorálnosti, zlodějiny atd. se člověk od praktikujícího člena církve nedožije jen tak snadno, právě díky tomu mravnímu kodexu, kterým on své postoje průběžně koriguje. Myslím, že mnoho z nás si může z zkušenosti s různě založenými lidmi přinést z pracoviště i odjinud, hlavně jednání se o situace klíčové.

Vím, že jsi zběhlá v politice, což o sobě říct nemůžu. V zásadě potom ani netoužím - dělají ji jenom lidé. Nevím tedy ani o tom, že by církev disponovala nějakou „svou“ stranou. Jsem jen přesvědčena, že svět nezmění k lepšímu ani sebeschopnější jedinci či strany a vlády, nebudou-li nadprůměrně morální. Málokdo je toho schopen vlastními silami. Já tedy ne - a proto jsem členkou církve.

(Marie Pecháčková)

Neděle

Čím je pro tebe neděle?

Neděle, to je den dlouhého spánku,
to je den pečeně a plných džbánek,
to je den auta a spousty kilometrů,
to je den montérek, džínů a svetrů,
to je den kocovin a slaměných vdov,
to je den kánoí, zpěněných vod,
to je den hobby a návštěv v chvatu,
to je den víkendů, chalup, na chatu,
to je také den sladkého nicnedělání.

Kdysi to byl den Páně.

A čím je pro Vás neděle dnes, milí bratři a sestry, farníci? Tuto otázku by si měl sám pro sebe položit každý, kdo si říká křesťan. Co by asi každému z nás odpovědělo jeho svědomí? Jak se na naše prožívané neděle dívá Pán Bůh? On sám dal lidstvu v Desateru třetí přikázání „**pomni, abys den sváteční světil**“. Při svém tvořitelském díle stvoření našeho světa, v první knize Mojžíšově pravil „...**sedmý den bude dnem odpočínutí**.“ Bůh nedal neděli pro samu neděli, ale pro člověka, aby si odpočinul a nabral nové síly do dalšího týdne a věnoval část neděle svrchovanému Bohu. Dnešní člověk, pokud má vůbec čas, vyráží o nedělích do přírody a na chatu, s úmyslem zapomenout na stesy všedních dnů a vyvážit negativní jevy minulého týdne, vyvolané uspěchaným životem. Je to tedy únik ze společenského života v dobrém, mnohdy i v negativním smyslu. Pro křesťana je to současně i únik od nedělní bohoslužby, únik ze společenství věřících, únik od samého Pána Boha. Kdysi běžný obraz poklidné neděle jako **dne Páně**, v němž se obnovoval vztah věřících s Bohem a jednota křesťanského společenství, padl. Drobí se, zaniká a přeměňuje se v osobní zájmy pro

vlastní prospěch. Člověk se stále více uzavírá do své ulity soukromí a přejímá život, který odporuje přirozenému řádu i řádu Božímu. Sekularizace pronikla i k věřícím do slavení neděle jako dnu Páně: Někteří z nás přejímají a kopírují styl života nevěřících spoluobčanů a přejímají jejich návyky, názory a jednání i způsob života - je to totiž pohodlnější. Někteří z nás zaměnili radost ze setkávání s Pánem v nedělní oběti mše svaté za plnění své povinnosti, či tradici. Někteří z nás den Páně změnili v den ryze pracovní a neděle se po účasti na bohoslužbách mění ve volný den pro práci na autě, zahradě, chatě. Někteří z nás neodlišují neděli svátečním oblečením. Před Pána Boha předstupují v oděvu, který by si nedovolili obléci na koncert, či do divadla. Bůh znamená více než kulturní událost! Někteří z nás zaměnili význam farního společenství za společenské setkávání, vyřizování svých záležitostí, sdělení svých dojmů a řekněme otevřeně, někdy i za pomluvy. Někteří z nás udělali z neděle pouhý „víkend“ bez Boha, ve kterém dávají přednost svým zálibám a přizpůsobují svému okolí své chování, jednání i morálku.

Pane, nedej, aby toto byl obraz neděle v naší farnosti!

Vždyť přece jméno KŘESŤAN zavazuje každého pro celý život, včetně svěcení neděle!

(js)

PRO DĚTI**Ahoj děti!**

Prázdniny jsou v plném proudu, a tak si říkám, jakpak se vám asi daří zaplňovat košík kytičkami. Nezapomínejme na ně!!

Minule jsme si trochu hráli s veselou mašinkou. Dnes tu na nás čeká krátký příběh. Dobře poslouvejte.

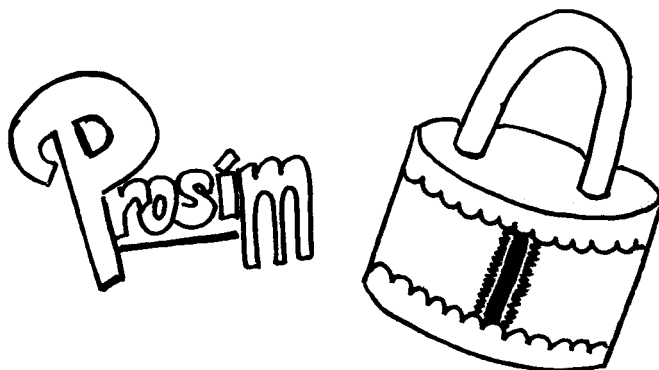
Bylo léto. Venku svítilo polední sluníčko a Helenka už pocítovala velkou žízeň. Přiběhla domů a hned volá: „Mami, dej mi napít!“ Maminka vaří polévku a tváří se, jakoby nic neslyšela. Najednou začne vyprávět...

„Byla jednou jedna krásná zahrada. Všechno v ní kvetlo a do dále se nesla vůně květů a zpěv nejrůznějších ptáčků. Zahrada byla ale zamčená. Lidé chtěli přelézt zed', aby se tam dostali. Ale pokaždé, když už byli nad zdí, ta jakoby znovu vyrostla a lidé padali dolů. Bouchali do brány, chtěli ji zapálit, ale ona nehořela. Najednou přišlo malé dítě a sotva slyšitelným hláskem řeklo: „Prosím.“ Brána se hned otevřela a dítě vstoupilo do té nádherné zahrady.“

Maminka otočila hlavu a podívala se na Helenku. Ta se začervenala a řekla: „Maminko prosím Tě, dej mi napít.“

A jak je to s námi?

Nezapomínáme také někdy, že tohle malé kouzelné slůvko je klíčem i k těm nejpevnějším zámkům?

Dětské perličky:

Nedávno mě moje pětiletá dcera upřímně rozesmála. Bylo pondělí. Ona si připravovala obrázek na večerní dětskou mši svatou a myšlenkami už byla jistě na táboráku u fary. Najednou celá zadumaná povídá „Mami budou tam na faře mravenci?“ Já na ni nechápavě hleděla a ptám se: „Jak jsi na tohle přišla?“ Dostala jsem okamžitě odpověď: „No, když teta říkala, že nám doma lezou „farní mravenci“.“ Se smíchem jsem jí vysvětlila, že teta určitě neříkala „farní mravenci“, ale „faraónci“.

Chvilí potom jsem se šla podívat, jak maluje mladší Honzík. S velkým zápalem mně začal vysvětlovat, že nakreslil maminku a děti a taky tatínka a sluníčko. Když jsem se ho zeptala, proč je tatínek vzhůru nohama, upřel na mě oči s pohledem, říkajícím, jak se můžeš na něco takového ptát, a pohotově odpověděl: „On se otočí!!“

